

BONANZA

HAFTALIK MECMUA



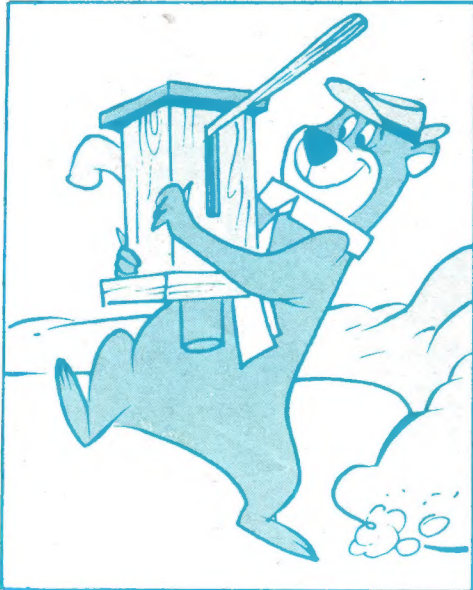
BU SAYIDA

MEHMETÇİK KIBRIS'TA

YILDÖNÜMÜNDE BARIŞ
HAREKÂTININ İLK RESİMLİ ROMANI
KIBRIS KAHRAMANLARIMIZIN
GERÇEK SAVAŞ ÖYKÜSÜ

VE DE
TATLI
KAHRAMANLAR



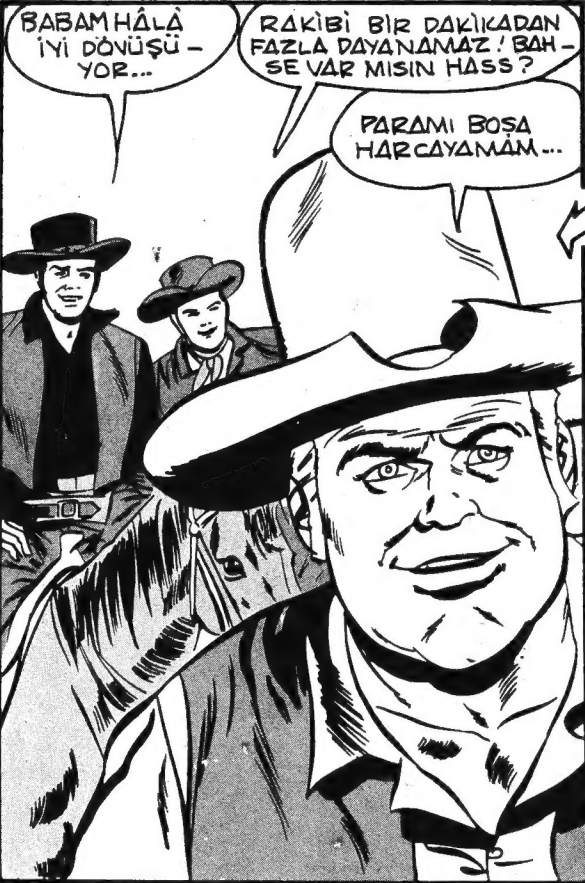


BONANZA

PONDEROSA TUTSAKLARI









HAREKETE GEÇ -
MENİN TAM ZA -
MANI...



SANIRIM BU ME -
SELEYİ HÂLET -
TİK...



DUR HASS! BU ADAMIN,
ELİNE İLK DEFA SİLAH
ALDIĞI BELLİ! KOLUNA
NİŞAN ALIP KAFANA SAP -
LAYABİLİR KUR -
ŞUNU...

ONUNLA İŞİNİZ
BITTİ AMA, BEN DE
SIRADAYIM...



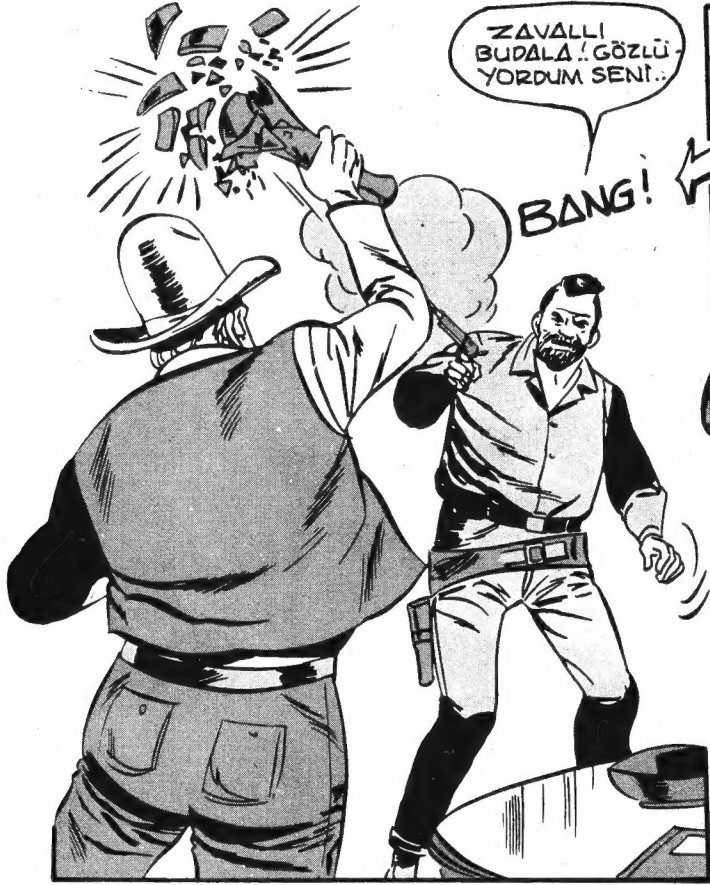
BABAMI DİNLEMEME -
LİYDİM! ŞUNA BAK
NASIL DA TITRİ -
YOR...

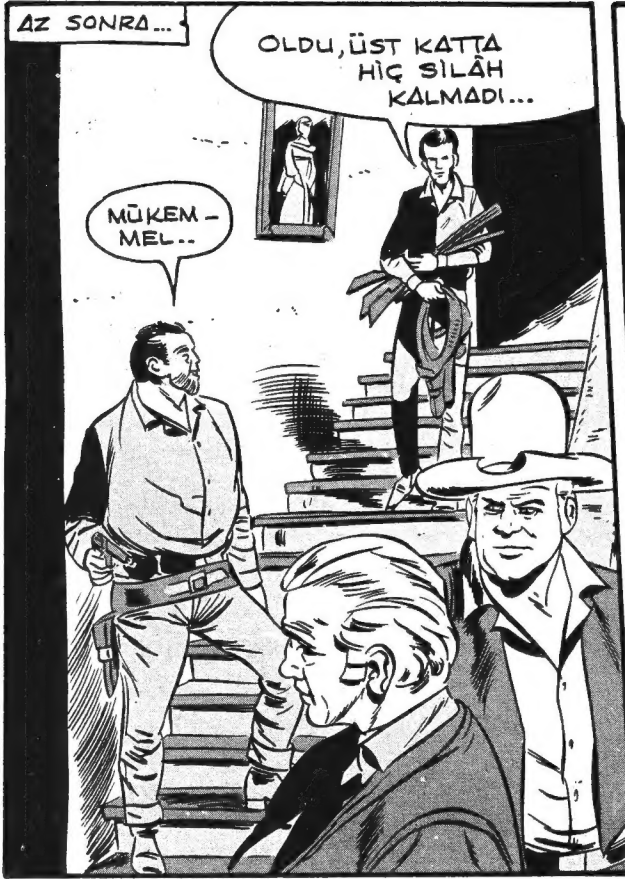


HAKLISINIZ...
AMA GEÇ KALDINIZ!...











İYİ AKŞAMLAR BENN... STRAG --
GER CEZAEVİNDEN KAÇAN
MAHKÜMLERİ ARIYORUZ..CIVARDA
ŞÜPHELİ KİMLER
GÖRDÜNÜZ MÜ?



HAYIR ŞERİF...
İKİSİNİ DE GÖR --
MEDİK .. GÖRECEK
OLURSAK SİZE
BİLDİRİRİM...



OLDU BENN. DİKKATLİ OLUN BİRİ
KATİLDİR...

UNUTMAM ŞERİF..
İYİ AKŞAMLAR..KARİ-
NIZA SELÂMLARIMI
İLETİN LÜTFEN !..



BAŞARDIM MI ?..

KUSURSUZDUN KART -
RAYT..SÖZ DİNLEYEN
İNSANLARI SEVERİM...



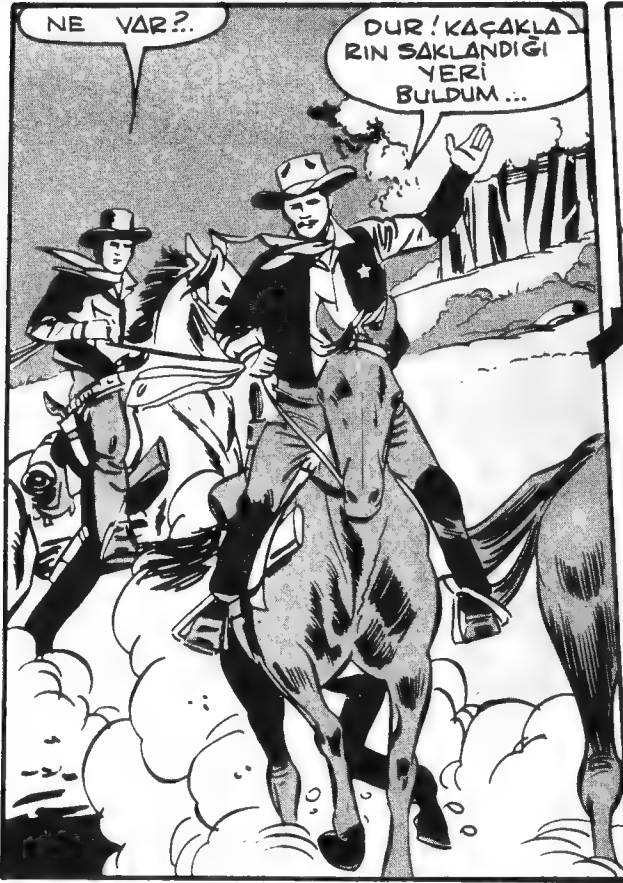
ÖYLEYSE
KARIMA NEDEN
SELÂM
YOLLADI ?



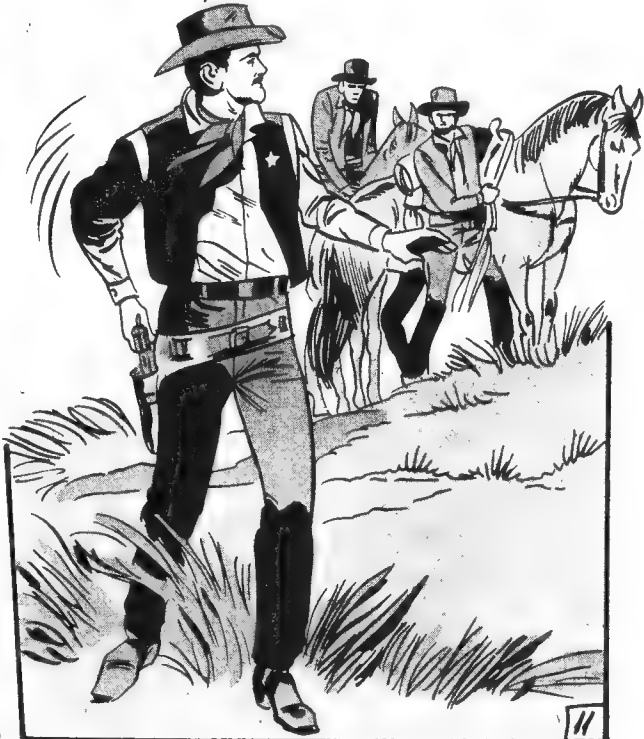
BİR ŞEY Mİ
VAR ŞERİF?..

TUHAF ŞEY... BENN
KARTRAYT, BEKAR OLDU -
GÜMÜ BİLİR...



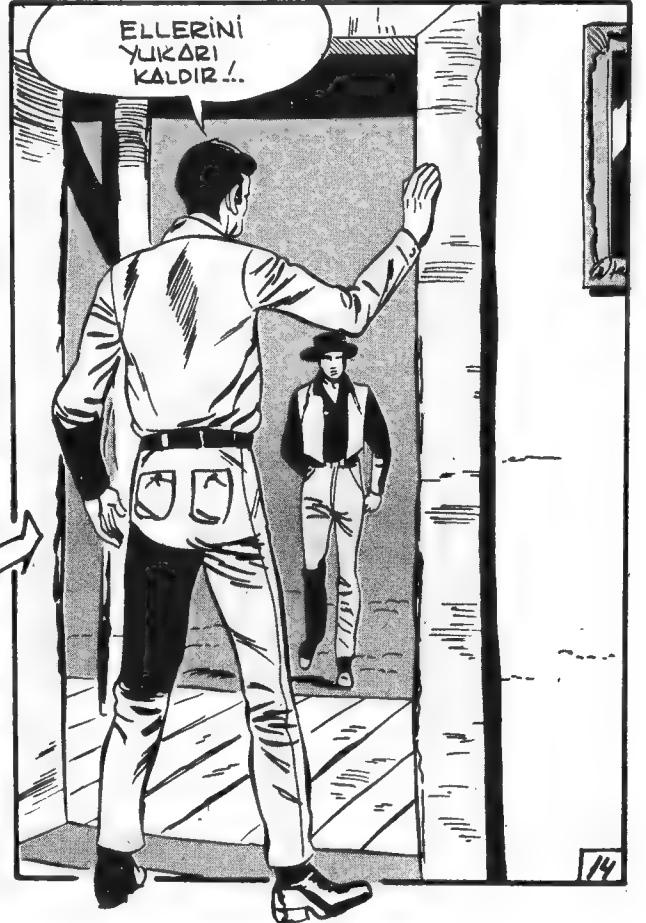


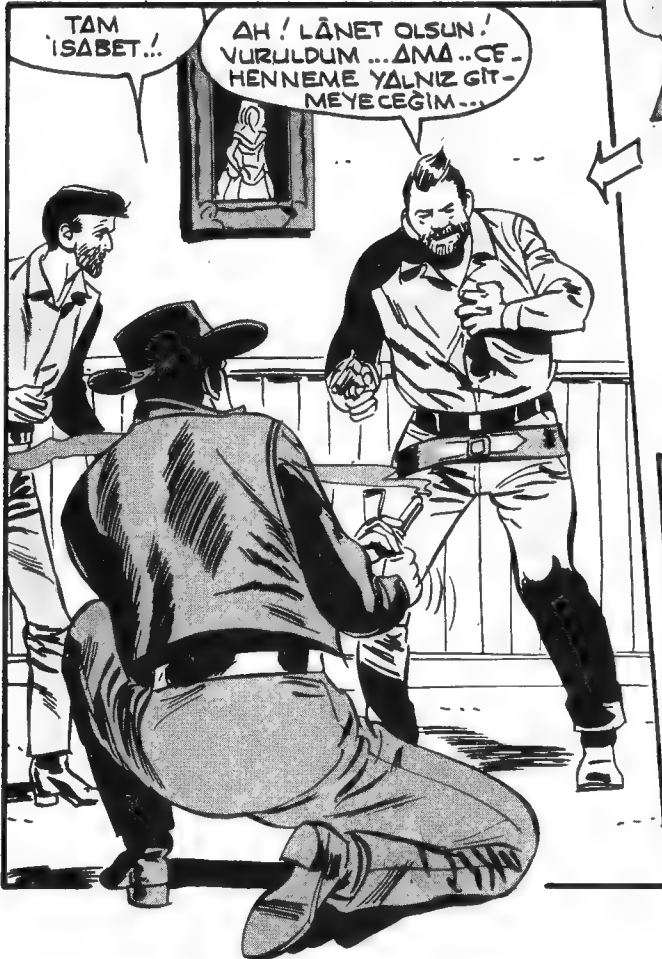
PONDEROSA'YA DÖNÜYÖRÜZ. KARTRAYT'LAR TEHLİKEDE... ATLARI BURADA BIRAKALIM...











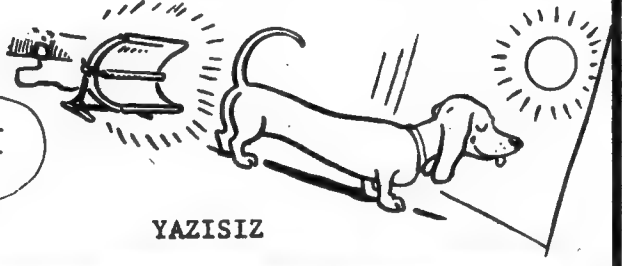




EĞLENCELİK

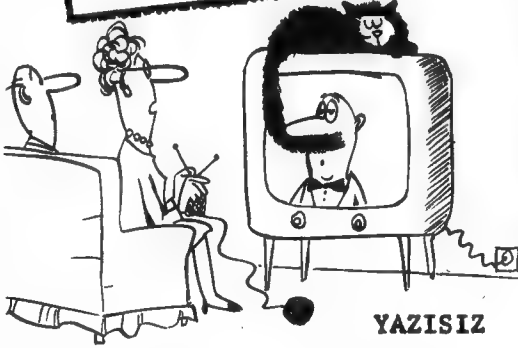


BENDENİZ
AKILLI BİDİK !
ŞİMDİ DE
BULMACALI EĞLENCE
PROGRAMIMIZA
BAŞLIYORUZ !

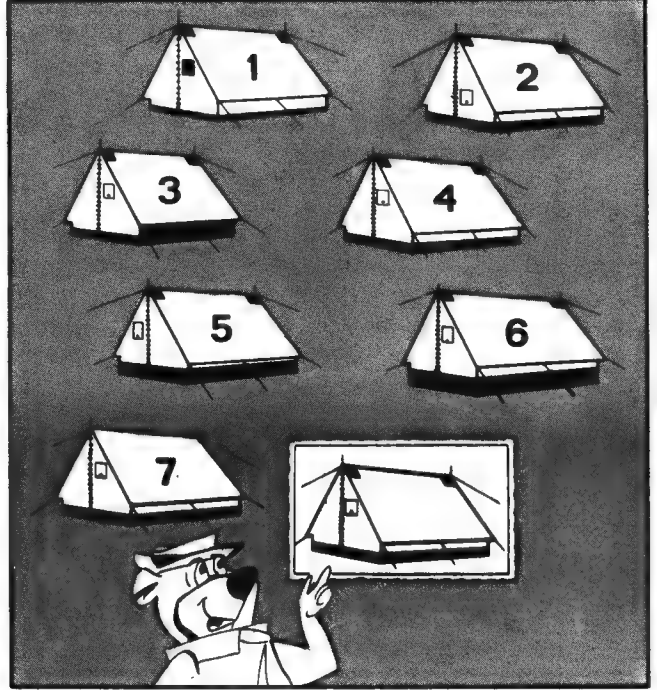


YAZISIZ

Bir gazeteci Nobel Edebiyat ödülü alan François Mauriac'la röportaj yapıyordu. Bir ara gazeteci, ünlü yazara: -Sizce dünyanın en iyi otuz eseri hangisidir, üstad? diye sordu. François Mauriac hemen cevabı yaptırdı: -Bu sorunuza cevap veremeyeceğim. Çünkü henüz yirmi kitap yazdım.

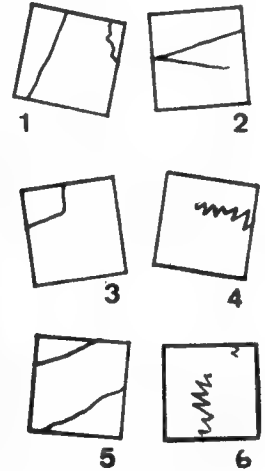
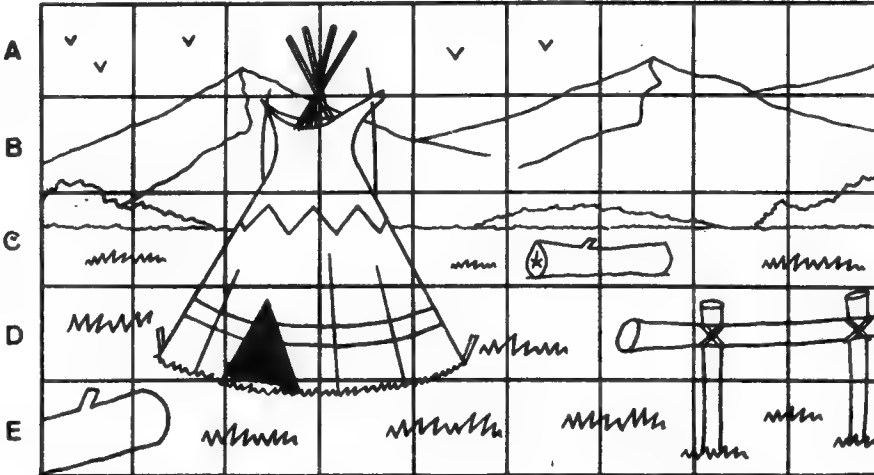


YAZISIZ



Yukarıda gördüğünüz altı çadırdan sadece bir tanesi çerçeve içindeki örneğin eşidir efemmmmm..Acaba hangisi?.. Gelin birlikte bulalım...

1 2 3 4 5 6 7 8 9



Sağda görülen küçük karelerin, büyük resimdeki yerlerini bulmaya çalışın. Bakalım başarabilecek misiniz?

CEHENNEMDEN

GELEN HABERCİ



Malebar kıyılarının batısında, adını Hint yarımadasından alan sayısız takımadalar vardır. Okyanusun geniş yüzeyine serpiştirilmiş gibi duran bu basık ve minik kayalıklar, uzaktan pek kolay farkedilmediklerinden, gemiler için büyük bir tehlike yaratırlar.

Laccadive ve Maldive adları altında iki gruba ayrılan bu takımadalar, Hindistan yarımadasının bir devamıymışcasına kuzeyden güneye doğru uzanır, doğal bir engel oluştururlar adeta. Arap denizinden çıkarak Hindistan'ın batı yakasındaki en önemli iki limanı olan Bombay ve Cochin'e giden gemilere geçit vermek istemezler sanki.

İngiliz yönetimi zamanında, deniz kazalarını elden geldiğince azaltmak amacıyla tehlikeli görülen noktalara fenerler inşa edilmiş, hatta bazı adacıklar üzerine kazazedeler için ilk yardım merkezleri kurulmuştu. Ne var ki bütün bu tedbirler, Muson yağmurları döneminde pek çok geminin kazaya uğramasını önleyemiyordu.

Size anlatacağımız öykü, işte bu dağınık ve tehlikeli kayalıklara sürüklenerek batma tehlikesi geçiren bir geminin kurtarıcısıyla ilgilidir. Altı yıl önce geçen bu olayda, Umman korfezinin o yürekli inci avcısı sayesinde geminin yedi yüz yolcusu burunları kanamadan kurtuldular. Yoksa hepsinin, Okyanusun azgın dalgaları arasında boğulmaları ya da köpekbalıklarına yem olmaları işten bile değildi.

Fırtınanın ceviz kabuğu gibi önüne katıp sürüklediği «Arabian» adlı gemi, «Peninsular and Oriental Company»nin Hindistan limanları ile İngiltere arasında sefer yapan en güzel ve en büyük gemilerinden biriydi. Hatırı sayılır ağır yükünden başka, yedi yüz yolcu da taşıyordu.

Âden körfezini döner dönmez çok şiddetli bir fırtınaya tutulup sürüklenmeye başlamışlardı. Öylesine sapmışlardı ki rotadan, Hindistan karasularına ulaşmaktan umudu kesmişler, nereye sürüklendiklerini bile saptayamaz olmuşlardı.

Herşeye rağmen, çok güçlü makinalara sahipti «Arabian». İki gün boyunca, Muson rüzgârlarının gide-

rek artan korkunç öfkesine dayanmayı başardı. Üçüncü günün akşamına doğru, rüzgâr biraz hızını kesince, Maldive ve Laccadive takımadalarının ortasında buldular kendilerini.

Rotadan çıkınca güneye sürüklenmişlerdi anlaşılan. Kaptanın ve mürettebatın gösterdiği tüm çabalar, makinaların fayrap edilmesi, herşey, herşey boşa gitmişti.

Geceyarısına doğru dağ gibi bir dalga, gemiyi kalyalara bindirip kaburgasının parçalanmasına yol açtı. Çarpmanın şiddeti ve alınan yara sonucu kazan dairesi bütünüyle tahrip olmuş, makinalar durmuştu. En önemlisi, ne ana, ne de yedek telsizden hayır vardı. Dünya ile ilişkileri kesilmişti böylece.

Telsizin de haptı yuttuğunun anlaşılması, aralarında pek çok kadın ve çocuğun da bulunduğu yedi yüz yolcu için korkunç bir darbe olmuştu. Sonlarının geldiğini düşünüyor, ölümün soğuk elini üzerlerinde duyuyordu hepsi. Okyanus ise sakinleşmekten çok uzaktı.

Fakat «Arabian», denizin öfkesine kolay papuç bırakacak gemi değildi. Taşıdığı yükün büyük bir bölümü, Bombay ile Cochin arasında inşa edilecek olan demiryolu için gereken raylardan oluşuyor ve dip bölmelere yerleştirilmiş olan rayların ağırlığı, geminin dengede durabilmesini sağlıyordu.

Otuz altı saatlik korku ve heyecandan sonra, deniz sakinleşti. Güneş ışınlarını engelleyen koca kara bulutlar dağılıp, fırtına süresince ortalığı saran karanlık yitince, kaptan ve mürettebat ne durumda olduklarını anlamak üzere çalışmaya başladılar.

Fırtınanın bilançosu açık ve ağırdı: geminin işi bittikti ve en yakın kurtarma istasyonu Metelar'a aşağı yukarı yirmi mil uzaklıktaki bir kayalığa bindirmiş olduklarından, kurtulma şansları yok gibiydi.

Çarpmanın şiddetiyle yiyecek depolarını da su basmıştı. Tüm cankurtaran sandalları ise dalgalar arasında yitip gitmişlerdi. Yedi yüz insan açlık ve susuzluktan ölmek ya da denize dökülüp boğulmak tehlikesiyle karşı karşıyaydı.



Nasıl kurtulabilirler, ne gibi bir çare bulabilirlerdi ki? Geminin gövdesi çelik saçtan yapılmıştı ve yedi yüz insanı taşıyabilecek kadar sal yapmak için ne malzeme; ne de başka bir olanak vardı. Zaten dalgalar, sal yapılsa bile böyle bir çözümü öngörmeyi engelliyordu.

Çaresizlik içinde kalan kaptan, ne yapacağını bilmez haldeyken, Ormuz'dan gemiye binen bir Hintli, ileri atıldı:

«İsterseniz ben, Metelar'daki yardım istasyonuna haber verebilirim. Yeter ki yardım merkezli komutanına bir mektup yazın siz.»

«Çılgınlık olur bu,» dedi kaptan. «En az yirmi mil var Metelar'a. Üstelik bu mevsimde deniz oldukça hareketlidir.»

«Dayanıklı bir yüzücüyüm ben Bayım. Yirmi mil vız gelir. Belki köpekbalıklarıyla biraz başım derde girer, ama onlarla nasıl konuşulması gerektiğini bilirim ben.»

Kaptan şaşırmıştı. Öneri olanaksız görünmekle birlikte, başka çareleri olmadığından denemekte yarar vardı yine de. Tecrübeli denizci bir süre düşündükten sonra: «Peki,» dedi. «Eğer Metelar'a ulaşip yardım göndermeyi başarırsan, sana iki yüz sterlin ödül veririm.» Sonra ekledi: «Yalnız, iyi düşün. Yedi yüz kişinin kurtuluşu senin elinde.»

«Beş dakika sonra hazırım. Siz de bu arada mektubu yazın.»

Gözü pek Hintli, az sonra güvertedeydi. Giysilerini çıkartmış, beline doladığı küçük kumaş parçasının bel kısmına kıvrık uçlu, uzun bir kama yerleştirmişti. Kaptan mektubu hazırlayıp madeni bir kutuya koydu.

«Bu mesafeyi kaç saatte yüzersen?»

«Her şey yolunda giderse, sanırım on saatte kadar Metelar'a varmış olurum.»

Hintli daha sonra geminin burun kısmına çıkıp dik-katle suları inceledi. Birden, kaşlarını çatı. Kaptana dönüp; «Köpekbalıkları denizi boylamanızı bekliyor,» dedi. «Hiç tüfek kurtarabildiniz mi?»

«Bir düzine kadar.»

«Onları en nişancı adamlarınıza dağıtın ve ben

köpekbalıklarının arasından geçtikten sonra yayılım ateşi açın. Bana güvenebilirsiniz kaptan, elveda.»

Ve kaptanın bir cevap vermesine fırsat bırakmadan, derin suya dalıverdi. Uzun bir süre suyun altında kaldıktan sonra, bir dalganın köpükleri arasından yüze çıkarak güçlü kulaçlarla yüzmeye başladı. Henüz otuz kırk metre ilerlemişti ki, çevresinde bir takım karaltılar belirlemeye başladı hemen.

Kaptan «Köpekbalıkları!..» diye haykırdı. «Ateş!..»

Güvertenin kenarlarına yerleştirilmiş on iki atıcı, canavarların üstüne müthiş bir yayılım ateşi açtılar.

Zafer kesindi. Pabucun pahalı olduğunu anlayan köpekbalıkları, Hintlinin pesini bırakıp canlarını kurtarmak üzere okyanusun mavi derinliğinde gözden kayboldular.

Yüzücünün sağ salım yoluna devam ettiğini görmek, gemi yolcularını pek sevindirmişti. Kimi alkışlıyor, kimi dua ediyor, kimi bağırarak iyi şans diliyorlardı Hintliye.

Geniş ve düzenli kulaçlarla uzaklaşan inci avcısı, kısa bir süre sonra, sonsuz gibi görünen okyanusun ortasında tek başına kalmıştı.

Önünde köpük, köpük dalgalar vardı yalnızca. Ufukta ne bir tekne, ne de bir kara parçası görünmekteydi. Bir kaç deniz kuşu, başının üstünde daireler çizip çığlıklar atarak onu selâmlıyorlardı.

Gücünü, elinden geldiğince uzun süre idare etmek için şimdi daha yavaş yüzmekte, arada bir rahat soluk alabilmek ve dinlenmek üzere sırtüstü dönmekteydi.

Artık tehlike kalmadığına inanmak üzereydi ki, arkasında boşuk bir gürültü duydu. Sanki çok iri bir balık ansızın suya dalmıştı.

Henüz on mil yol almıştı. Gürültünün ne olduğunu anlamak için durdu ve arkasına baktı. Az ötesinde köpüklerden oluşan daireler dağılmaktaydı ama, görünürde hiç bir şey yoktu.

Kendi kendine: «Avinin kokusunu aldı canavar, izimi sürüyor,» diye düşündü. Bir yandan da bıçağının kabzasını kavramıştı sıkı sıkı.

Köpekbalığının hâlâ ortaya çıkmadığını görünce suya dalıp, çevresini kolaçan etmeye başladı. Ayaklarının altından dev bir gölgenin kayıp gittiğini farkeder gibi olmuştu.

Ormuz koyunda bir çok kez insan yiyen bu canavarlarla boğuşmuş olmasına rağmen, denizin sonsuzluğunda bir başına kaldığı şu an, ürkemeden alamıyordu kendini.

Su yüzeyinde daha iyi başa çıkabilirdi onunla. Dipte kalması tehlikeliydi. Hemen yukarı çıktı, belki ortaya çıkar düşüncesiyle bir süre bekleyip, köpekbalığının böyle bir niyeti olmadığını anlayınca yeniden yüzme koyuldu.

Bir kaç mil daha herşey yolunda gitti. Fakat sürekli olarak izlendiğini hissediyordu. Hatta bir ara ansızın geri döndüğünde, düşmanın kim olduğunu da gördü. Beyaz bir köpekbalığıydı bu. Türünün en tehlikelisi yani. Genellikle Hint Okyanusunda ve denizaltı mağaralarında yaşarlardı, bunlar.

Beyaz canavarın, avına saldırmakta hiç de acele ettiği yoktu doğrusu. Sürekli olarak iki, üç yüz kulaç geride kalıyor, inatla izlemeye devam ediyordu Hintliyi.

Haberci, Metelar adası ile kaza yeri arasındaki mesafenin yarından fazlasını katetmiş bulunuyordu. Bütün benliğiyle, köpekbalığı kendisine saldırmadan adaya varmak için dua etmekteydi. Siğ sulara eriştiği an, tehlike kalmayacaktı.

Ufukta Metelar adasının Hindistan Cevizi ağaçlarıyla kaplı tepeleri, yüksek fenerli hayal meyal belirmişti artık. İyice yaklaştığını farkettiği an vakit ögle olmuştu. Ne var ki köpekbalığı da farketmişti galiba, avını elinden kaçırmak üzere olduğunu. Ve ansızın saldırdı.

İnci avcısının tüm gövdesi yay gibi gerilmişti, hücumu karşılamaya o da hazırды. Derine daldı ve belki boğuşmadan kurtulurum düşüncesiyle karşısına çıkan bir denizaltı mağarasına gizlendi. Canavarın kendisini farketmeden uzaklaşacağını ummaktaydı. Oysa beyaz canavarın da ardından daldığını ve geniş gövdesiyle mağaranın girişini kapattığını gördü, dehşetle. Yoksa yuvası mıydı burası? Belki de... Fakat bu tür köpekbalıklarının görme yetenekleri çok zayıf olduğundan yüzücünün oraya girdiğini görmüş olması çok uzak bir ihtimaldi.

Soluğu kesilmeye başlayan Hintli, kısıldığı kapandan mutlaka çıkması gerektiğini biliyordu. Arap avcılarının köpekbalıklarını harekete geçirmek için başvurdukları bir yöntem geldi aklına. Hayvanın karnını gıcıklamaktan başka bir şey değildi bu yöntem. Anlaşılan canavarlar pek hoşlanıyordu bundan.

Hiç zaman yitirmeden denedi ve tam umduğu sonucu elde etmek üzereydi ki, başka bir köpekbalığının ortaya çıktığını gördü. O da diğeri gibi gelmiş, mağaranın girişinde durmuştu.

İkisini birden gıcıklayıp aralarından sıyrılması olanaksızdı, zavallı Hintlinin. Hayvanların kendiliklerinden çekilmesini beklemekten başka çaresi yoktu. Ama acaba soluğu yetecek miydi o zamana dek?

Saniyeler saat gibi geliyordu artık. Adaya bu denli yaklaşmışken ölmek düşüncesiyle kahroluyordu inci avcısı. Artık bütünüyle umudunu yitirmek üzereydi ki, köpekbalıklarından biri kımıldayıp girişten çekildi.

Havasızlıktan ölümün eşiğine gelen Hintli, hemen harekete geçti. Bıçağını çektiği gibi öteki köpekbalığının üstüne saldırdı. Ölümüne bir boğuşma başlamıştı şimdi aralarında...

Canavarın sivri dişlerini bir an karnında hissetti. Etleri paramparça olmuştu. Ama umutsuzluğun verdiği olağanüstü güçle, canavarı haklamayı başardı sonunda. Üç bıçak darbesiyle hayvanın üstesinden gelmişti. Yaralı köpekbalığı, çok geçmeden mağaranın dibine cansız serildi.

Artık dayanacak gücü kalmamıştı yüzücünün. Son bir çabayla su üstüne çıkıp ciğerlerini havayla doldurduğunda, kulaklarından kan gelmeye başlamıştı.

Tam o sırada, kaptanın vermiş olduğu mektup kutusunu kaybetmiş olduğunu farketti. Oysa ilk yardım merkezindekileri ikna etmek için gerekiyordu bu mektup. Birkaç dakika dinlendikten sonra yeniden dibe daldı.

Canavarın dişleriyle ikiye ayırdığı kutuyu mağaranın girişinde buldu. Mektubu alarak dişlerinin arasına sıkıştırdı ve yukarı çıkarak yüzmeye başladı yeniden.

Adadan doğru bir takım sesler geliyordu kulağına; «Hey! Kim var orada? Nereden çıktın sen?...»

İstasyona mensup bir grup Hintli belirmişti kumsalda. Onlara doğru yüzdü ve karaya ayak bastı.

Mesaj komutana teslim edilir edilmez, yiyecek ve içecek dolu bir grup cankurtaran motoru yola çıkarıldı.

Beş-altı saat sonra yedi yüz kazazede sağ salım Metelar'a erişmiş bulunuyordu. İlk yardım odasında sargılar içinde yatmakta olan kahraman Hintli, kurtulan yolcuların övgü dolu coşkun kutlamalarını alçakgönüllü bir tebessümle karşılıyordu. Yolcuların teşekkürü, o kadar içten ve duygulu idi ki, kahraman Hintli karnındaki diş izlerinin acısını bile duymuyordu şu anda.





SEVİMLİ YOGİ



YE İŞTE,
SEVİMLİ YOGİ
YİNE KARŞINIZDA...



YOGİ SEN
BU İŞLERDEN
ANLARSIN...
ŞU BENİM
JİPE BİR BAK-
SANA... BİLME-
CE GİBİ, ARI-
ZASININ NE-
REDE OLDU-
ĞUNU BİR
TÜRLÜ ÇIKA-
RAMADIK...

PEKİ EFEM!



ANLIYORSUN DEĞİL Mİ YOGİ
BU BİLMECEYİ SEN ÇÖZECEK-
SİN!...



BAŞ
ÜSTÜNE
EFEMMM...



PEKİ AMA YOGİ,
KORUCUNUN NE
DEDİĞİNİ GERÇEK-
TEN ANLADIN MI?



TABİİ BUBU.. ZEKÂMDAN
ŞÜPHE Mİ EDİYORSUN ?



NİYE ŞAŞIRDINIZ EFEM?..
ÖNCE KARELERE AYIRDIM...
ŞİMDİ DE İŞ BİLMECEYİ
ÇÖZMEYE KALDI!...



Savgili
okurlar
gelin bu de-
fa da, hep
birlikte
benim başım-
dan geçenla-
ra gülelim!..

Gece Bekçisi



OHHH! SAAT SABAHIN
YEDİSİ, BİR BANKADA
GECE BEKÇİLİĞİ YAP-
MAK BAYAGI GÜÇ
BİR İŞ... AMA SABAH-
LARI HERKES İŞE
GİDERKEN, EVE DÖN-
MEK DE ÇOK TATLI
OLUYOR...



ENİM DE BANKA -
NIN HEMEN BİTİŞİ -
ĞİNDE OLDUĞU İÇİN,
HIÇ GÜÇLÜK ÇEKMI -
YORUM DOĞRUSU...



OOO... EN SONUN -
DA KARŞI DAİREYE
BİRİLERİ TASIN -
MIŞ GALİBA...



MERHABA KOMŞU.. BEN
DENTİZ AKILLI BIDİK...

EEEN'OLMUŞ
YANI?



ŞEY... TANISTIK YA...SİZİNLE BİRAZ
ÇENE ÇALSAK, DEMİŞTİM...

BAŞKA KAPIYI!..
BİR DAHA DA BENİ
RAHATSIZ EDEYİM
DEME...



PÖFFF...PEK KONUŞKAN
BİRİNE ÇATMADIK...



BANA BİRAZ
KARANLIK
BİR TİP GİBİ
GÖRÜN -
DÜ...







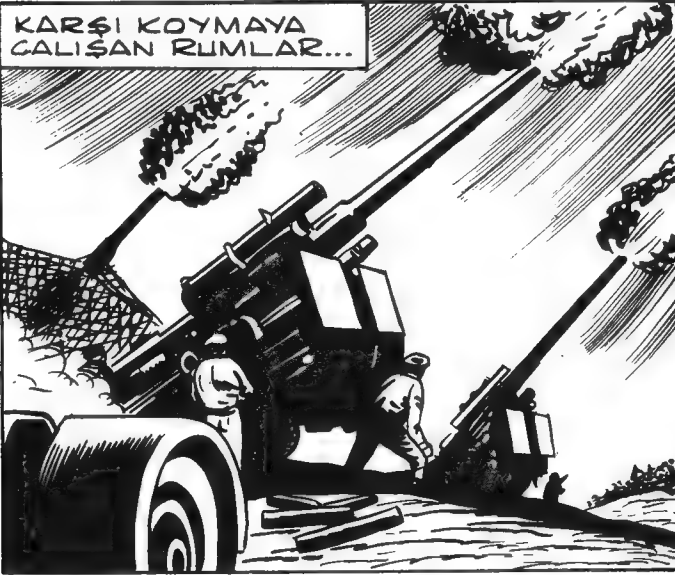
BARIŞ HAREKÂTININ İLK RESİMLİ ROMANI

MEHMETÇİK KIBRIS'TA

ÇIKAN KISMIN ÖZETİ :

YUNAN CUNTASI, KIBRIS'A HAKİM OLMAK AMACIYLA PARİS ANTLAŞMASINI HIÇE SAYINCA, TÜRKİYE GARANTÖR DEVLET OLAN İNGİLTERE'Yİ DURUMA EL KOYMASI İÇİN UYARIR... İNGİLTERE'NİN BÖYLE BİR ŞEY YAPMAYA NİYETİ OLMADIĞINI GÖREN TÜRKİYE HÜKÜMETİ, MÜDAHELE KARARI ALMAK ZORUNDA KALIR. BÖYLECE 20. TEMMUZ, 1974 SABAHİ TÜRK SİLAHLI KUVVETLERİ ÇIKARMA HAREKÂTINA GEÇER...

KARŞI KOYMAYA
ÇALIŞAN RUMLAR...



CEVAPLARINI DERHAL
ALİYORLARDI.



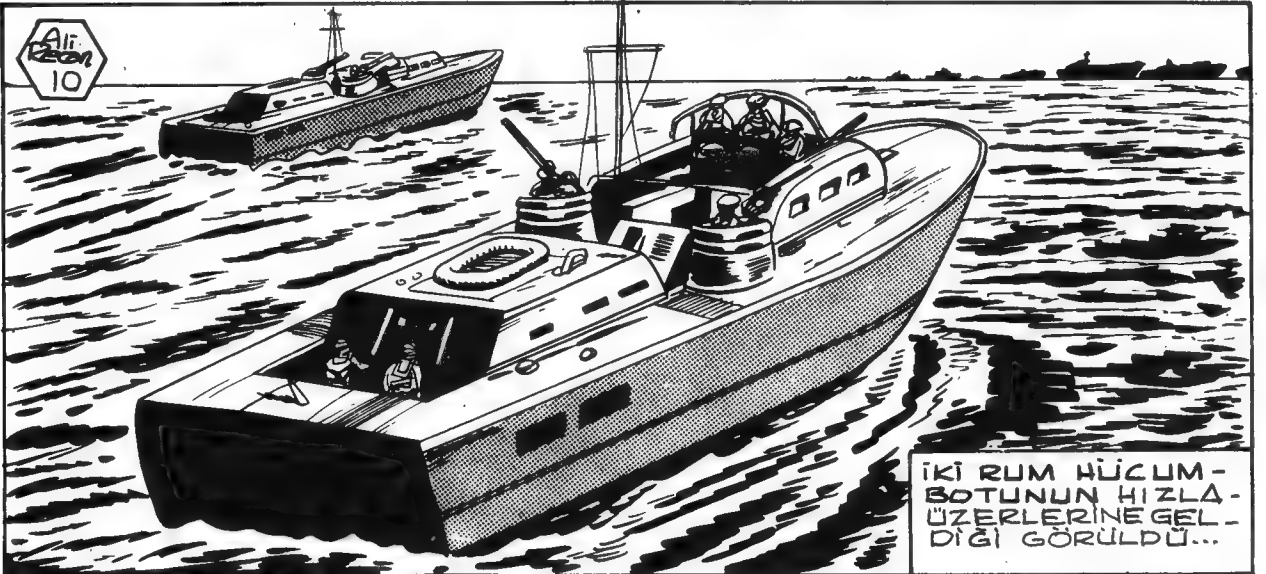
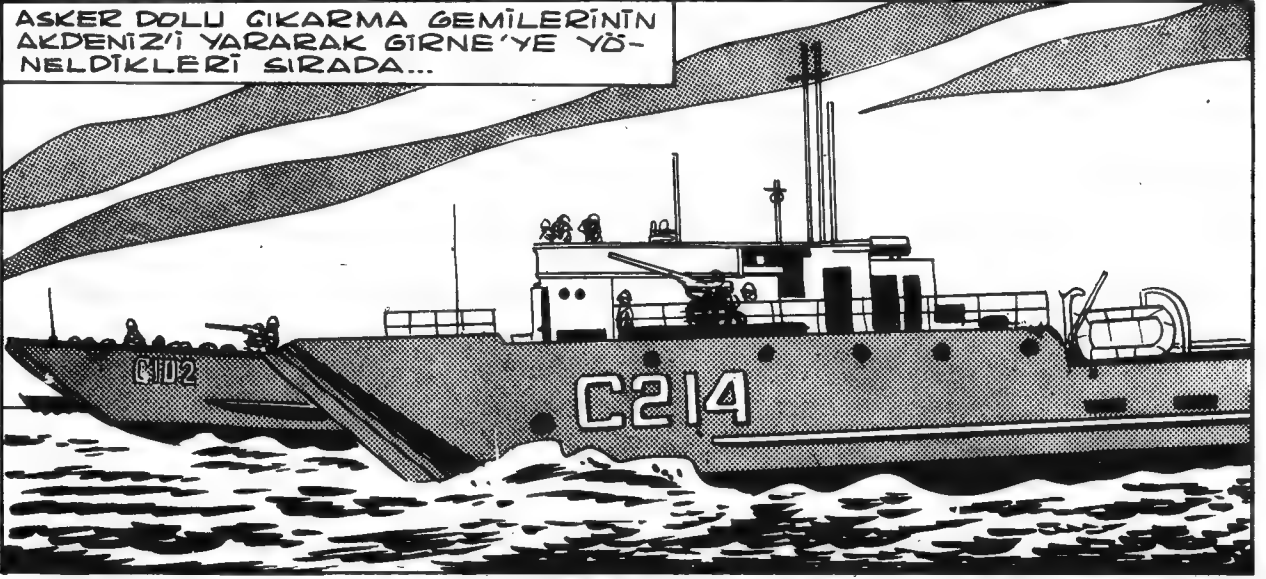
DENİZ KUVVETLERİ, ÇIKARMA
YAPILACAK BÖLGEYİ BARAJ
ATEŞİ ALTINA ALDI.

KIYI SAKİN GÖRÜNÜYÖR.
LCM'LER (★) TAM
YOL İLERİ !

(★) LCM: ASKER
TAŞIYAN ÇIKAR -
MA GEMİ SİDİR.



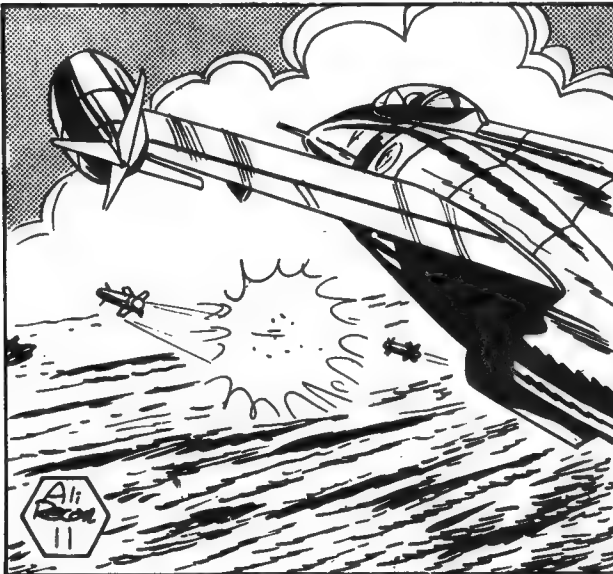
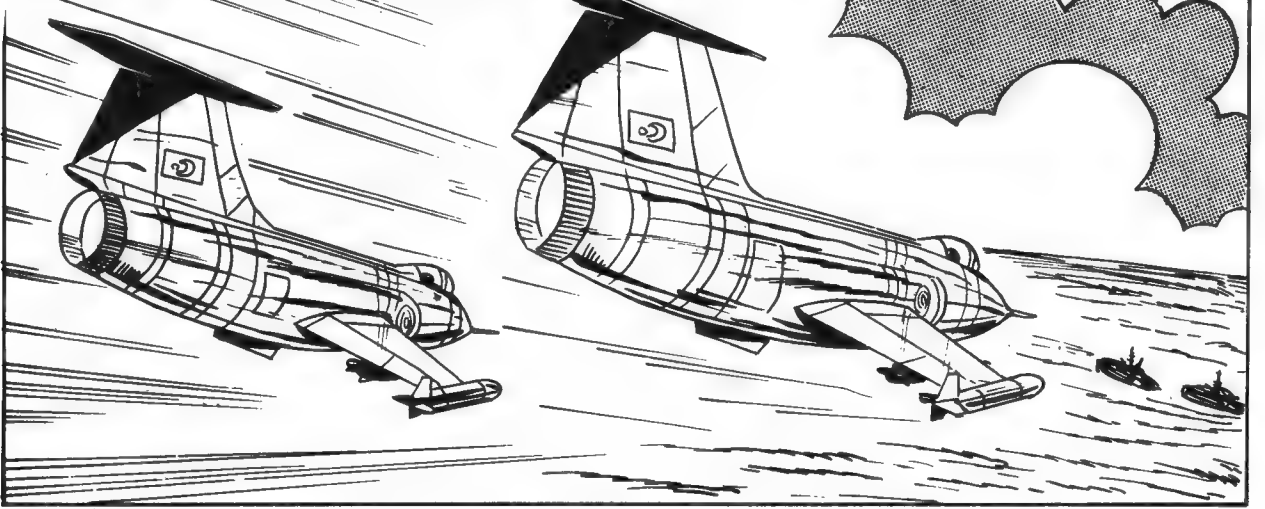
ASKER DOLU ÇIKARMA GEMİLERİNİN
AKDENİZ'i YARARAK GİRNE'YE YÖ-
NELDİKLERİ SİRADA...



İKİ RUM HÜCUM-
BOTUNUN HIZLA-
ÜZERLERİNE GEL-
DİĞİ GÖRÜLDÜ...

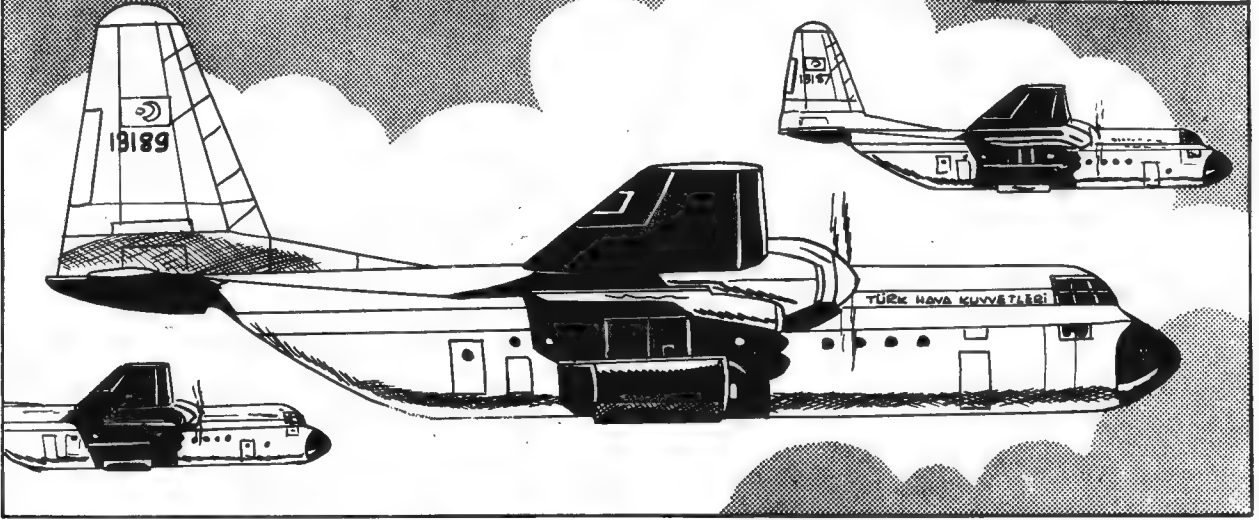


BİRKAC SANİYE İÇİNDE, TÜRK BARİŞ KARTALLARI HEDEFİNE VARMIŞLARDI ...





TÜRK HAVA KUVVETLERİNİN TRANSAL VE HERKÜL TİPİ DEV NAKLİYE UÇAKLARI...



ATLAMA BÖLGESİNE
GELİYORUZ. İYİ ŞANSLAR.
SAĞOL.







BİRAZ GEC
AKILLANDI-
NIZ...



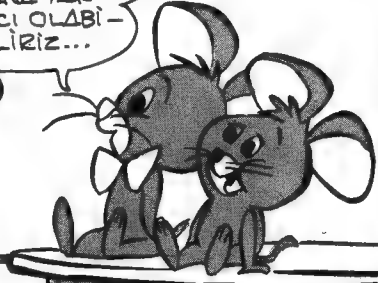
doğum günü



BENDENİZ
AKILLI BIDIK
ŞİMDİ KARŞINIZDA
GICIR İLE BICIR...

HAY ALLAH, GÖRÜYOR MUSUNUZ
BAŞIMA GELENLERİ... BU GÜN
MINNOS'UN DOĞUM GÜNÜ VE ONA
HEDİYE ALMAK İÇİN BEŞ PARAM
YOK. HEM OLSA DA NE
ALIRDIM BİLMEM.

TIRMİK.. BELKİ
BİZ SANA YAR -
DIMCI OLABI -
LIRIZ...



TABİİ... TABİİİ... OLDU -
NUZ BİLE. BİR KEDIYE
VERİLEBİLECEK EN GÜ -
ZEL HEDİYE SİZİN GİBİ
SEMİZ FARELERDİR...

HAY CENEM TU -
TUL SAYDI DA...



ÇOK NANKÖRSÜN TIRMİK, BİZ
SANA YARDIM EDELİM
DEDİK...

KURNAZ -
LIK DİYE
BUNA
DER -
LER...



ÇOK GEÇME -
DEN..

NICE YILLARA MIN -
NOS. SANA BİR ARMA -
GAN GETİRDİM...

AYY...
NE GÜZEL...
NEREDE?



UMARIM BEĞE -
NİRSİN... İSTE BİR
ÇİFT SEMİZ FARE...

OHHH..
BAYIL -
DIM...



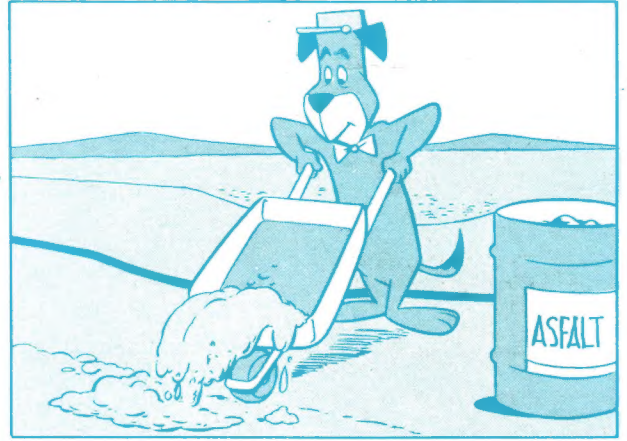
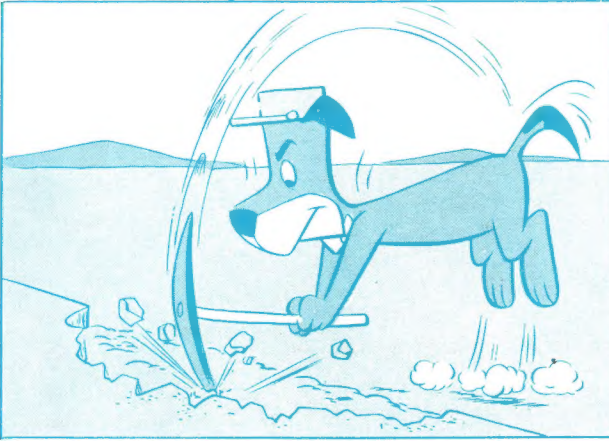
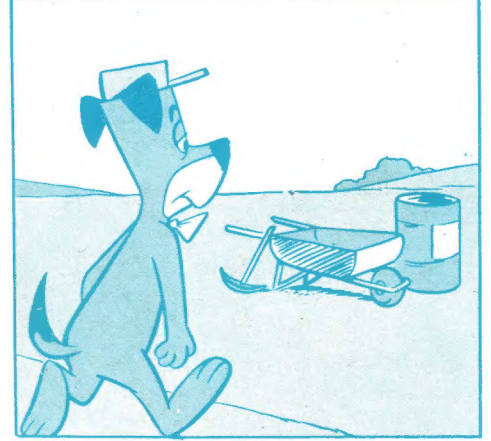
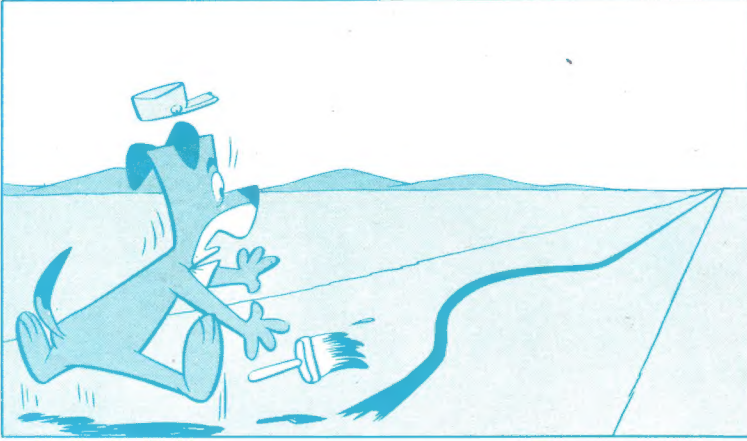








**parlak
buluş!?**





SEVİMLİ YOGİ

